

[Justitsministeren.]

til Modtagelse af saadanne Beløb bemyndigede Banker og Vekselerere, hvilket skulde ske uden unødvendigt Ophold.

Allerede den 27. August havde Bestyrelsen for Kolding Andelssvineslagteri vedtaget at udbetale Pundsnoter til de Medlemmer, som maatte ønske Afregning i engelsk Mønt, og dette Standpunkt fastholdt Bestyrelsen efter Udsendelsen af Bekendtgørelsen af 11. September. Da det oplystes, at Slagteriet den 30. September i Fjor havde modtaget 1 000 Pund Sterling i Noter direkte fra London for at anvende dem til Betaling til Medlemmerne, begærede Politimesteren i Kolding indledet retslig Forundersøgelse mod Slagteriets Bestyrelse. Herefter opgav Bestyrelsen for ikke at paabyrde de enkelte Medlemmer noget Ansvar den paatænkte Udbetaling, men søgte i Stedet Beløbet afleveret til Kolding Folkebank, enten til Indsættelse paa Konto med Udbetaling i Sterling eller i aabent Depot. Da Banken vægrede sig herved, forblev Beløbet i Slagteriets Varetægt.

Der blev derefter rejst Tiltale i Anledning af, at Beløbet ikke, som foreskrevet, var blevet indsat paa en spærret Sterling-Konto, og ved Underrettens Dom af 18. Oktober 1935 blev de 13 Bestyrelsesmedlemmer idømt Bøder paa 200 Kr. Det udtaltes i denne Dom, at selv om Hjemførselspligten og Afleveringspligten ikke findes tydeligt defineret i de forskellige Bestemmelser, maa der dog gives Anklagemyndigheden Medhold i, at Formaålet med Valutalovene ikke vil kunne opnaas, medmindre den hjemførte Valuta paa normal Maade indsættes i Banken, og at Pligten hertil i hvert Fald findes utvetydigt fastslaaet ved den med Hjemmel i Lov Nr. 352 af 22. December 1934 § 8 udfærdigede Bekendtgørelse fra Handelsministeriet af 11. September 1935.

Denne Dom blev stadfæstet af Vestre Landsret, der udtalte, at det maa anses for tilstrækkeligt godtgjort, at Bestyrelsen har overtraadt Bekendtgørelsen af 11. September 1935, og at denne ikke kan anses for at være i Strid med Bestemmelserne om Ophevelse af Afleveringspligten. I Modsætning til Bekendtgørelsen af 1. Februar 1932 fastsætter Bekendtgørelsen af 11. September 1935 jo nemlig ikke Pligt til uden Ophold at sælge hjemført Valuta til Nationalbanken, men kun til at indsætte den paa Konto, saaledes at det alene er Kontoens Indehaver selv, der træffer Bestemmelse om, paa hvilket Tidspunkt han vil disponere over Valutaen.

Efter Landsrettens Dom indgav Bestyrelsens Formand, Proprietær Søren Petersen Haue, Andragende om Anketilladelse til Højesteret. Ved Andragendets Fremsendelse til Justitsministeriet udtalte Rigsadvokaten, at han maatte anse de truffne Domsafgørelser for rigtige.

Under Sagens Behandling i Justitsministeriet udkom Lov Nr. 337 af 18. December 1935, og samtidig udsendtes i Henhold til denne den gældende Lovs § 9, der paa det i denne Sag afgørende Punkt er enslydende med § 8 i Loven af 22. December 1934, en ny Bekendtgørelse fra Ministeriet for Handel, Industri og Søfart. Ved denne Bekendtgørelse opretholdtes udtrykkelig Bekendtgørelse Nr. 10 af 1. Februar 1932 med de af senere Bekendtgørelser følgende Ændringer, saaledes at der altsaa stadig, ogsaa efter den nye Lov, bestaar en Pligt til at hjemføre den fremmede Valuta og indsætte den paa Konto hos Nationalbanken eller de særligt bemyndigede Banker eller Vekselerere.

Forholdet var altsaa det, at der forelaa to Domsafgørelser, hvis Konklusioner var ganske enslydende, og hvis Begrundelser i det væsentlige var ensartede, at Rigsadvokaten havde udtalt, at han ansaa de truffne Domsafgørelser for rigtige, og at man ved den senere Lovgivning udtrykkelig har opretholdt de Bestemmelser, hvorom Sagen har drejet sig. Efter det saaledes foreliggende maa da ogsaa alle vi, der i Justitsministeriet har haft denne Sag til Behandling, være af den Formening, at der ikke var Udsigt til, at Landsretsdommen vilde blive ændret ved Sagens Indbringelse for Højesteret.

Dette og intet andet er Begrundelsen for, at jeg har afslaaet Andragendet om Anketilladelse. Retsplejelovens § 966 bestemmer nemlig, at en af en Landsret som anden Instans paadømt Sag i Regelen ikke kan paaankes yderligere, men at Justitsministeriet dog undtagelsesvis kan give Anketilladelse, naar særlige Grunde hertil foreligger, navnlig naar Sagen skønnes at have almen Interesse eller videregaaende betydelige Følger for vedkommende.

En naturlig Forudsætning for Anvendelsen af denne Undtagelsesbestemmelse — en Bestemmelse, der altsaa ifølge Lovens udtrykkelige Ord kun af Justitsministeren kan anvendes undtagelsesvis — maa da være, at der kan rejses juridisk Tvivl om Afgørelsens juridiske Rigtighed. Da Forholdet i nærværende Sag imidlertid var det, at saavel Rigsadvokaten som Justitsministeriets Embedsmænd var enige med Mini-